

Sygn. akt III Ca 1191/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Tomasz Pawlik

Sędziowie: SO Magdalena Balion-Hajduk (spr.)

SR (del.) Roman Troll

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2015 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku Starosty (...)

z udziałem M. K.

o orzeczenie przepadku pojazdu

na skutek apelacji kuratora uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 4 marca 2014 r., sygn. akt II Ns 245/13

postanawia:

1. **oddalić apelację;**

2. **przyznać kuratorowi nieznaney z miejsca pobytu uczestniczki postępowania adwokatowi S. D. od Skarbu Państwa – Sąd Rejonowego w Rybniku kwotę 73,80 (siedemdziesiąt trzy 80/100) złote w tym kwotę 13,80 (trzynaście 80/100) złotych podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora.**

SSR (del.) Roman Troll SSO Tomasz Pawlik SSO Magdalena Balion-Hajduk

Sygn. III Ca 1191/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 4 marca 2014 roku Sąd Rejonowy w Rybniku orzekł przepadek na rzecz Powiatu (...) samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...), nr podwozia VIN (...), rok produkcji 1994, stanowiącego własność M. K. oraz zasądził od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy koszty postępowania.

Sąd Rejonowy wskazał, że w dniu 17 grudnia 2011r. Komenda Miejska Policji w R. wydała dyspozycję usunięcia z drogi w miejscowości Ś. wyżej wskazanego samochodu, ponieważ kierująca była w stanie nietrzeźwości. Samochód został usunięty na parking strzeżony. Pismem z dnia 17 grudnia 2011r. Komenda Miejska Policji w R. zawiadomiła uczestniczkę o usunięciu pojazdu i pouczyła o skutkach jego nieodebrania. Uczestniczka wezwanie to odebrała osobiście. Pismem z dnia 20 marca 2012r. Komenda Miejska Policji w R. poinformowała Starostę (...), że uczestniczka nie odebrała pojazdu, który jest na parkingu strzeżonym, w związku z czym Starosta wezwał ją do odbioru samochodu pismem z dnia 27 marca 2012r. Pismo to nie zostało doręczone, zwrócono je z adnotacją, że adresat wyprowadził się.

Starosta podjął szereg czynności, aby ustalić miejsce zamieszkania uczestniczki, jednak bezskutecznie. Zwrócił się do Centrum Personalizacji dokumentów MSW, gdzie ustalono że uczestniczka wymeldowała się z dotychczasowego adresu w dniu 9 marca 2012r., zaś w Wydziale Spraw Obywatelskich UM R. ustalono, że uczestniczka nie posiada miejsca zameldowania ani na pobyt stały ani na pobyt czasowy.

Sąd Rejonowy wobec powyższego na podstawie art. 130a ust.10 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym uznał, że zostały spełnione przesłanki niezbędne do orzeczenia przepadku. Uczestniczka została prawidłowo zawiadomiona o usunięciu pojazdu z drogi, poinformowana o skutkach nieodebrania pojazdu we wskazanym terminie.

Kurator ustanowiony w sprawie dla nieznannej z miejsca pobytu uczestniczki postępowania w apelacji zarzucił naruszenie art. 130a ust. 10 i 10e ustawy prawo o ruchu drogowym przez błędne uznanie, że właściciel pojazdu został prawidłowo zawiadomiony o skutkach nieodebrania pojazdu oraz, że z okoliczności sprawy wynika, że orzeczenie przepadku może być sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, brak rozpoznania istoty sprawy tj. ustalenia czy usunięcie pojazdu było zasadne.

Skarżący wniósł o zmianę postanowienia przez oddalenie wniosku i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie mogła odnieść skutku.

Sąd odwoławczy w całości podziela ustalenia sądu pierwszej instancji jak również podstawę prawną tego rozstrzygnięcia i unikając zbędnych powtórzeń, przyjmuje je za własne. Zarzuty apelacji są chybione. Z przedłożonych do akt sprawy dokumentów wynika, że uczestniczka – właścicielka pojazdu osobiście odebrała zawiadomienie K. w R. o usunięciu pojazdu z drogi wraz z pouczeniem o skutkach nieodebrania pojazdu w terminie 3 miesięcy. W zawiadomieniu wskazano także, że przyczynami usunięcia pojazdu było to, że pojazd stał w miejscu zabronionym i utrudniał ruch, zagrażał bezpieczeństwu w ruchu drogowym oraz że kierujący pojazdem znajdował się w stanie nietrzeźwości i nie ma możliwości zabezpieczenia pojazdu w inny sposób. Także za skuteczne należało uznać wezwanie Starosty (...) do odbioru samochodu z dnia 27 marca 2012r., które zostało prawidłowo doręczone poprzez dwukrotne awizo. Zostały spełnione zatem wszystkie przesłanki niezbędne do orzeczenia przepadku, w szczególności ustalono że usunięcie pojazdu było zasadne a w poszukiwaniu osoby uprawnionej do jego odbioru dołożono należytej staranności. W takim stanie faktycznym nie można także uznać, że orzeczenie przepadku nie będzie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Sąd Okręgowy, mając powyższe na uwadze orzekł jak w sentencji na mocy art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.